

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Instituttet

© Martinus instituttet

Efterfølgende artikel, der første gang blev offentliggjort i "Kosmos" for juli 1937 og udgør et referat af et foredrag Martinus holdt i Kosmos ferieby samme år, genoptrykkes efter et fra mange sider udtalt ønske.

Jeg plejer ved foredragene her i kolonien at holde mig til emner, der er umiddelbart aktuelle i det daglige liv, og undgår derfor, såvidt muligt, at komme ind på de svære og mere højtliggende analyser. Derfor vil jeg også gerne i aften tale om et emne, der i særlig grad har bud til Dem alle. Dette emne hedder "Tærskelens Vogtere".

Jeg har ikke før talt ret meget om dette emne, men har derimod bebudet dets uddybning i "Livets Bog", hvilket også vil blive gjort.

Hvad er da det for en "Tærskel", og hvad er det for "Vogtere"?

Jeg har i mit arbejde lært Dem, at det jordiske menneske er på et stadium i udviklingen, hvor det befinder sig som en "såret flygtning mellem to riger". De er jo alle sammen hver især et væsen, der har udviklet Dem fra primitive dyriske stadier frem til Deres nuværende jordmenneskelige stadium. Dette stadium er i særlig grad skuepladsen for kulminationen af al lidelse og smerte, der jo igen skyldes dette, at De har fået udviklet Dem til at kunne være medbestemmende i skabelsen af Deres daglige liv. De har fået evnen til at kunne gå. De kan sidde ned og stå op. De kan tale o. s. v., alt sammen efter Deres eget forgodtbefindende, ønske og vilje. Det bærende i denne viljeudløsning er begæret efter det behagelige. Men det er ikke alt, der virker eller fornemmes som behageligt, der er det rigtige og dermed det sundeste og mest i kontakt med verdensplanen. Enkelte giftstoffer kan t. eks. ligefrem være søde og velmagende, men er ikke desto mindre absolut dødbringende. Mange manifestationer kan se ud som rigtige, som højt moralske og retfærdige, have skæret af kærlighed, men er ikke desto mindre også absolut lidelsesbringende, skabende sorg og ulykke, mental såvel som fysisk ødelæggelse og lemlæstelse.

Så længe det behagelige eller formentlig behagelige således udelukkende er det udløsende moment for viljebestemmelsen, da kommer menneskene ustandseligt til at udløse lidelser eller den ulykkelige skæbne, der mere eller mindre i dag er knyttet til alle jordmennesker.

Menneskets basis for viljeudløsning er altså ikke fuldkommen. Evnen til at fornemme tingene som behagelige, som formentlig moralske og rigtige er ikke tilstrækkelig til at være en sådan basis for viljeudløsningen, at denne kan blive en urokkelig garanti for en direkte skabelse af den absolut lykkeligste skæbne. Der skal mere til. Der skal evnen til at analysere de forskellige former for behag, under hvilke de viljeudløsende

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Instituttet

© Martinus instituttet

begærs tilfredsstillelse kan vise sig. Men da denne evne udelukkende er baseret på "viden", er det denne "viden", der må indføres bag den menneskelige viljemanifestation, før denne kan blive en hundrede procents logisk manifestation og dermed være en tilsvarende garanti for skabelsen af den allerhøjeste lykke for sit ophav.

Men når mennesket ikke har denne viden og derfor kun kan rette sig efter, hvad der er behageligt, handler det jo endnu delvis i blinde, ja, bevæger sig så at sige i en masse faldgruber, idet mange af de ting, som umiddelbart viser sig som behagelige, i virkeligheden som før nævnt er ulykkeskabende. Det er derfor en såre vanskelig verden at leve i. Mange mennesker har det svært, befinder sig inde i store lidelser og kampe, der igen undertiden kan føre nye kampe og lidelser i sit fodspor. Jorden er jo netop en klode, hvor disse former for oplevelse kan komme til særlig kulmination.

Men resultaterne af de forkerte dispositioner, den forkerte viljeudløsning, de mange forfærdelige lidelser og bekymringer skaber mere og mere erfaring for en virkelig rationel videns nødvendighed og udvikler derfor modtageligheden for "Den hellige Ånd".

Nævnte "hellige Ånd" er jo intet mindre end netop den allerhøjeste viden om verdensaltet, om livet og dets love. De mange lidelser udvikler menneskenes følelsesliv, hvilket vil sige, giver dem evnen til i større og større udstrækning at fortryde denne eller hin handling, denne eller hin manifestation overfor sin næste. De kommer mere og mere til at opdage, at det behagelige ikke er en hel solid rettesnor eller målestok for viljeudløsningen. Denne bliver mere og mere et spørgsmål om, hvad man kan "næne" at gøre. Der opstår således sympatier og antipatier bag viljemanifestationen. Men da disse følelsesmomenter også i høj grad kan være misvisende, idet det ikke er alle former for sympati, der er kærlighed, bliver individet på et vist udviklingsstadium helt i vildrede med, hvad der er det bedste "at ville". Det store spørgsmål, "Hvad skal jeg gøre for at blive salig", flammer ud fra hele dets sjæl.

De svære lidelser har altså bragt individet frem til at opdage og erkende sin egen i højeste grad mangelfulde evne til at styre og lede sit eget væsen, sine egne indre naturer og anlæg. Og med denne erkendelse, der jo igen er basis for det, vi kalder "ydmyghed", træder verdensgenløsningen eller kristusprincippet hjælpende til. Nævnte princip er igen et princip, der gennemstrømmer alt, er tilstede overalt i naturen. Det er dette princip, der betinger, at ethvert barn, der fødes til verden, har forældre, hvis pligt det er at tage sig kærligt af det, indtil det selv kan komme til skelsår og alder. Og det er det samme princip, der er basis for skabelsen af alle former for religioner, for skabelsen af enhver form af forbedring, højnelse og udvidelse af moral og sund tænkning, og som manifesteres her igennem ældre brødre i udviklingen, som derved kommer til at

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Institutet

© Martinus instituttet

fremtræde som "profeter" og "vismænd", hvoraf de mest udviklede og førende er dem, man kalder "kristusvæsener" eller "verdensgenløser". [slut på side 146] Og således er det også gældende i dag. Kristi forjættelse "talsmanden", "Den hellige Ånd", som "Faderen skal sende i mit navn" o. s. v. er allerede under opfyldelse. "Den hellige Ånd" stråler i dag med fornyet kraft ind over verden. Nævnte ånd er jo ikke en person, men er den lysende kosmiske materie, der er det eneste, der kan være materiale for skabelsen af de tanker i hjerne og bevidsthed, der er den højeste viden om Gud, om verdensaltets natur og livets højeste love. Denne materie lyser i dag i form af en kosmisk energibølge fra vort mælkevejssystemets centrum direkte ind over de skandinaviske lande. Og det er denne, der f. eks. betinger, at jeg kan manifestere den højeste kosmiske viden. Min bevidsthed har nået et stadium, hvor den er udviklet til at kunne modtage, opleve og tilbagemanifestere "Den hellige Ånd". Og de væsener, der i dag er udviklet til at have interesse af denne den højeste oplysning, udgør tilsammen "de kommende slægter", som Kristus har bebudet skulle få tilsendt den førnævnte "Talsmand", som disse "kommende slægter" skulle kunne forstå.

At det netop er "Den hellige Ånd", der manifesteres eller bliver åbenbart gennem mig, kan De selv kontrollere. Kristus har selv angivet kendetegnet og udtalt, "man skal kende træet på dets frugter". Mine "frugter" er min udredning og dokumentation af de "vise"s højeste udtalelsers identitet som sandhed, som videnskab. Og man vil ikke i mine manifestationer finde noget som helst, der ikke på alle måder går op i det i kærlighed kulminerende store alfacit eller Guddommens eget livssyn: "Alt er såre godt". – Og mit arbejde kan således ikke undgå at føre Dem imod den lyse mentale tilstand, jeg har udtrykt som "Den store Fødsel". Det er da også blevet en kendsgerning, at mange af Dem er begyndt at opleve nærheden af den guddommelige Ånd igennem mit arbejde, mine analyser og kosmiske viden.

De kommer således alle fra en meget mørk zone og længes imod dette store lys, De således oplever, er ved at stige op over "Dyreriget"s natsorte og tragiske horisont. Og har De nogle enkelte felter i Deres mentalitet, der er særlig fremskredent udviklede eller færdige, ja, så har De allerede gennem disse begyndt at opleve det mentale velvære og lyse livssyn, som er begyndelsen til "Den store Fødsel", hvorfor jeg har kaldt denne form for oplevelse for "Forløberstadiet" til nævnte "Fødsel".

De befinder Dem således alle i nærheden af indgangen til et stort og herligt lysets rige, det rige som Kristus udtrykte som værende "ikke af denne verden". Og alle, der studerer mit arbejde i kærlighed, hvilket vil sige i upartiskhed og ydmyghed, har ikke kunnet undgå at mærke dets guddommelige atmosfære. Og her er vi ved den store "tærskel". Denne "tærskel" udgør altså indgangen til "Guds rige", hvilket vil sige menneskets fuldkommengørelse som "Guds billede efter Hans lignelse", "dyret"s komplette forvandling til "menneske", menneskets oplevelse af at være "et med

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Institutet

© Martinus instituttet

Faderen", dets bevidstheds indvielse eller indhyllelse i en permanent tilværelse i "Den hellige Ånd".

Denne "tærskel" har altså sine "vogtere". [slut på side 147] Udtrykket er noget drastisk, men er i virkeligheden kun symbolsk. Man må ikke tro, at der foran "Guds rige" står vogtere i militære udrustninger med sabel og bajonetter, med skydevåben og sprængstoffer. Heller ikke skal man tro, at disse "vogtere" er fantastiske psykiske væsener med store magiske evner, djævle eller halvdjævle, mystiske trolde med dræbende blikke og forheksende ord. Nej, "Guds rige" vogtes urokkeligt af en helt anden form for "vogtere". Men disse er ikke mindre farlige end de førstnævnte, i særdeleshed fordi de overfor dem, de skal forhindre i at passere "tærskelen", tager sig ud som de mest strålende englelige skikkelser, udstyret med den mest charmerende og fuldkomne ynde, man kan tænke sig. Men denne herlighed er også kun tilsyneladende. Disse "vogtere" er intet mere eller mindre end væsenernes egne ufærdige naturer eller anlæg.

Når væsenerne i udvikling når op i nærheden af "indgangen" til "Guds rige" eller "Den store Fødsel", har de naturligvis overvundet alle de grove former for brud på kærlighedsloven eller næstekærligheden, de former der i særlig grad udløser sig i direkte mord eller andre former for dødbringende manifestationer. De samme væsener har naturligvis i stor stil lært at tolerere og tilgive mangt og meget, som de tidligere slet ikke var i stand til at kunne. Og de har måske enkelte sympatiske anlæg, der allerede er så fuldkomne, at de har været i stand til at lade deres ophav ligefrem få direkte forbindelse med selve lyset eller den guddommelige Ånd. De er derved kommen i stor glædesrus eller ekstase, tror allerede at føle hele "Den store Fødsel" som selvoplevelse. Men det er givet, at disse væsener ikke kan blive ved med at være i lyset. De naturer eller anlæg i deres mentalitet, som ikke er færdige, vil før eller senere blive en fundamental hindring. Disse naturer viser sig næsten altid som utilfredsstillet begær, krav eller fordringer af en eller anden selvisk art. De samme ufærdige naturer er naturligvis tilslørede eller camouflerede, således at deres ophav i virkeligheden slet ikke ser eller forstår deres sande væsen, men derimod tror at gavne eller styrke sagen eller lyset ved at lade dem komme til udløsning.

Hvis et væsen t. eks. i sin begejstring eller glædesrus i større eller mindre grad har ydet lyset eller de eller den person, gennem hvilken lyset manifesteres, økonomisk støtte, fysisk arbejde eller andre særlige udtryk for sympati, så vil de ufærdige naturer, som modsætning til de færdige, skabe tilsvarende krav eller fordringer om favorisering eller særlig hensyntagen til deres person. Begejstringen for lyset kan naturligvis være så stærk, at den kan holde disse krav eller fordringer borte en tid. Men efterhånden som tilknytningen til lyset ved de få færdige eller fremskredent udviklede anlæg bliver mere dagligdags, kan denne ikke holde begærene fra de ufærdige anlæg i skak. Og

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Institutet

© Martinus instituttet

der opstår derfor efterhånden i de pågældende væsenets mentalitet en tilsvarende voksende misstemning, der tilsidst bliver større end glæden over lyset. De ufærdige naturer, der jo alle uundgåeligt er af egoistisk natur, skaber en følelse af, at man er tilsidesat, ignoreret og miskendt af selve lysets repræsentanter. [slut på side 148] Man føler sig uretfærdigt behandlet af dem, man har hjulpet eller støttet. Denne følelse kan endog blive så stærk, at man føler sig berettiget til at gå imod dette "martyrium", søger at bekæmpe dette. Og uden at man faktisk ved af det, er man inde i en forfølgelse og bekæmpelse af det lys, man før elskede overalt på jorden.

Men denne kamp er håbløs og rammer ikke lyset, men dets "vogtere", hvilket altså vil sige de ufærdige naturer i en selv. Der vil således aldrig nogen sinde kunne opstå en situation, uden at det udelukkende ene og alene i virkeligheden er en selv, man er i kamp med.

Men således føles det slet ikke. Evnen til at føle sin egen skyldighed er altså her endnu meget spinkel og svag. Og i en sådan periode, hvor de nævnte ufærdige naturer har magten, ser man derfor i særlig grad "skæven i sin broders øje, medens bjælken i sit eget øje kan man ikke blive var".

"Tærskelens vogtere" er altså i særlig grad dette ikke at kunne se denne "bjælke i sit eget øje". Og i samme grad, som man ikke kan se den, men kun ser alle, ja, selv de allermindste fejl hos sin næste, er det givet, at dette nok skal give en følelsen af at være denne næste langt overlegen i udvikling, ja, endog undertiden følelsen af at være helt fejlfri. Dette kan naturligvis i tilsvarende grad kun resultere i, at man kommer til at føle de eventuelle ubehageligheder i sin tilværelse som "martyrium" og dette "martyrium" ophav som sine forfølgere. Disse "forfølgere" er ikke altid medvæsener udenfor lyset. De kan naturligvis ligeså godt være medvæsener indenfor dette. Ja, man kan endog være indstillet på, at selve lysets største repræsentant "Verdensgenløseren" disponerer forkert. Har vi ikke beretningen om Judas? – Tro endelig ikke at han var nogen "bandit", således som man nærmest søger at give det udseende af i de overleverede beretninger. Tro heller ikke det var de tredive sølvpenge, der fik Judas til at forråde Jesus. Nej, Jesu disciple var ikke en samling "banditter" eller "gniere". De var en gruppe væsener, der var nået så langt frem i udviklingen, at der var naturer i dem, der gjorde dem modtagelige og begejstrede for lyset og bevirkede, at de var i lyset, kom til at leve side om side med verdensgenløseren, blev hans personlige venner. Og tror man ikke, at disse væsener var overordentligt lykkelige ved dette venskab? – Men kom de ufærdige naturer ikke også her og gjorde sig gældende, rev dem for en tid bort fra lyset? – Så man ikke det særsyn, at de faktisk ikke troede på Jesu egen beretning om hans tilstundende lidelse og død? – Ser vi ikke i samme beretning apostlen Peter vægre sig ved at vedgå sig sit kendskab og nære forhold til

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Instituttet

© Martinus instituttet

Jesus ved at lyve gentagne gange? – Og svandt lyset ikke fra ham? – Står der ikke netop skrevet, at han "gik bort og græd bitterligt"? –

Med hensyn til Judas, da skal man ikke tro andet, end at han handlede ud fra de for ham selv formodentlig bedste og ædleste forsætter. I modsat fald ville han jo have været det, vi udtrykker ved begrebet "bandit". Men da Jesu personligt valgte omgangsfæller og venner ikke kan tænkes at være "banditter", kommer det her til syne, at Judas må have [slut på side 149] haft et af ham selv opfattet ædelt motiv til sin ulykkelige gerning. Og dette bliver yderligere til kendsgerning gennem hans selvmord. Tror man ikke, det netop var begrundet på anger og fortvivelse over den virkelighed, der åbenbarede sig for ham, da han havde bevirket Jesu tilfangetagelse. Tror man ikke, det var sorgen over den mishandling, hans dispositioner bragte over hans højtelskede mester? – Hvad skulle det ellers være? –

Men havde han da ikke forstået i forvejen, at hans handling uundgåeligt ville bringe denne forfærdelige mishandling over verdensgenløseren? – Ak nej! Det havde han i sandhed ikke forstået. "Tærskelens vogtere": hans egne ufærdige naturer, hvilket altså i dette tilfælde vil sige hans stærke begær efter at få vist verden, få vist sin skeptiske familie og sine tidligere venner sin mesters storhed, havde forlængst foregøglet ham, at "Guds søn" var almægtig og dermed fysisk urørlig. Og at alle, der ville lægge hånd på ham, måtte blive slået af lammelse, og verdensgenløserens storhed og guddommelige herkomst dermed, ved hans (Judas') handling, blive åbenbaret og afsløret for alt folket.

Men guddommelig storhed åbenbares ikke ved brutal psykisk eller fysisk magtudfoldelse. Verdensgenløserens virkemidler er ikke død og uskadelliggørelse over modstanderne og skeptikerne ved jordskælv, lyn og torden, ligeså lidt som ved sværd og spyd, buer og pile. Han virker derimod udelukkende kun ved at "vende den højre kind til, når han bliver slået på den venstre". –

Men en sådan virkemåde er altfor langsom for stærkt "troende" og interesserede væsener af den art, hvis ufærdige naturer endnu gør dem til sensationslystne og ærgærrige brushoveder. Men for at få sådanne lysters og begærs tilfredsstillelse forenet med den udviklede samvittighed, må de retfærdigt begrundes. Og Judas fandt altså begrundelsen i Jesu formentlige fysiske usårbarhed. Ja, denne begrundelse blev så stærk i hans bevidsthed, at den helt overdøvede mesterens egne permanente fortolkning og tilkendegivelse af, at hans rige "ikke var af denne verden". Og Judas gik forblændet sin "egen vej". I troen på at gå ind, gik han ud af "Guds rige". I troen på at være verdensgenløserens hjælper og dermed menneskehedens velgører, blev han sin mesters forfølger og menneskehedens symbolske udtryk for forræderi gennem alle tider.

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Institutet

© Martinus instituttet

Og her er vi ved grundårsagen til hans selvmord. Som det gode og udviklede menneske han ellers var, og som havde bevirket, at han var blevet verdensgenløserens discipel, kunne han ikke bære at se sin handlemådes virkelige konsekvenser, dens nøgne og sande virkelighed, kunde ikke udholde at se sin elskede mesters forfærdelige tortur og mishandling. Og da han ikke magtede at gøre noget for at udfri ham af lidelsen, ja, ikke engang kunne komme til at græde sin anger ud overfor ham, grundet på den stærke og brutale vagt omkring ham, følte han, at han kun kunne bøde med sit eget liv. (Se forøvrigt min artikel "Påske" i "Kosmos" nr. 3 og 4 1934).

Vi har her det bedste billede af den mission, der finder sted under begrebet [slut på side 150] "tærskelens vogtere". Vi har set Judas komme ind i lyset, blive verdensgenløserens discipel. Og vi har set, hvorledes hans ufærdige naturer, sensationstrang og den heraf opståede utålmodighed over den, efter hans begreber, altfor langsomme vækst i Jesusbevægelsen, derfor fik ham til at gøre noget, han mente kunne gavne og fremme denne. Denne mening var altså i virkeligheden kun en camoufleret retfærdiggørelse af tilfredsstillelsen af de egoistiske eller selviske begær, han endnu havde i sin bevidsthed, og som altså afskar ham fra helt at kunne følge mesteren, ja, overdøvede helt dennes ord.

Men tro ikke det er anderledes i dag. De er alle, der har sand interesse af Åndsvidenskab, har interesse af mit arbejde i nærheden af lyset, mere eller mindre begyndt at føle det vidunderlige velvære, det kan skabe i sjælen, og er i tilsvarende grad mere eller mindre blevet dets disciple. Men da De jo ikke har nået "Den store Fødsel", vil der være naturer i Dem, der ikke er færdige. Og disse naturer vil altså bevirke, at De allesammen, hver især, mere eller mindre, før eller senere kan komme til at fremtræde som en "Judas" og ubevidst være en forræder mod det lys, der er blevet Deres livs største lykke. Vær derfor alle på vagt. De kan uden at vide af det komme til at stå overfor selve verdensgenløseren. Og da han er absolut ufejlbarlig med hensyn til de højeste fakta, og de herudfra af ham foretagne dispositioner er det eneste absolut rigtige, vil De uvægerlig komme til kort i enhver situation, hvor De udløser kritik og mener, at han burde handle anderledes, burde gøre dette eller hint på den måde, som De mener er rigtigt, og som måske lige akkurat er kontrasten til verdensgenløserens opfattelse. Og husk yderligere på, at Deres kritik i hans nærhed er dobbelt farlig for Dem selv, idet denne nærhed bevirker en forstærket mobilisering af alt i Deres bevidsthed, der kan tjene til at camouflere Deres kritiks begrundelse med den mest ædle eller englelige skikkelse, således at denne i de mest gyldne og strålende farver lader Dem være overbevist om, at De har ret, viser Dem på samme måde, at De er uretfærdigt behandlet, at De er martyr, er forfulgt, hvis ikke verdensgenløseren rettet sig efter Dem.

Tærskelens Vogtere Af Martinus

Bragt med venlig tilladelse af Martinus Institutet

© Martinus instituttet

Men en verdensgenløser går ikke på akkord med menneskenes dårlige og egoistiske begær, ligegyldigt hvor meget man så end har støttet ham, ligegyldigt hvor meget man så end selv synes at have ofret sig for ham, hans sag eller lyset. For ham er alle menneskelige bevidsthedstrin åbenbaret, og enhver menneskelig vildfarelse rutinemæssigt let gennemskuelig. Han kan derfor kun følge sin egen bane uafhængig af ros og dadel, uafhængig af udsigten til medvind eller modvind, uafhængig af udsigten til derved at miste venner eller skaffe sig fjender. Kun på denne måde alene kan han permanent være "et med vejen, sandheden og livet". – I modsat fald ville han jo være et med de vildfarne, de forblindede og ufærdige væsener, hvis magt og indflydelse han bøjede sig for.

Jeg har ikke hermed sigtet til nogen eller noget indenfor sagen her, men kun ønsket at fremføre for Dem de principielle tildragelser, der er karakteristiske [slut på side 151] for den udviklingszone, De befinder Dem i, og som De derfor alle mere eller mindre kan komme ud for her i lysets nærhed, eller når De begynder at overskygges af "Den hellige Ånd".

Og hvis De nu ville spørge mig, hvornår De kan være sikker på ikke at være en "Judas", da måtte jeg svare: "Når De er blevet så indlevet i det guddommelige lys, at De føler, at ingen kan gøre Dem uret og ingen kan lide uret, og De selv er enhver ubehageligheds dybeste årsag, der måtte ramme Dem og derfor aldrig kan føle Dem som martyr, aldrig kan føle Dem uretfærdigt behandlet af den eller den, ligegyldigt hvad disse vedkommende så end måtte gøre imod Dem, og derfor heller aldrig kan vredes imod nogen eller noget, men hele tiden lever i en permanent glæde i oplevelsen af verdensplanens højeste og sidste facit: Alt er såre godt. Da behøver De ikke at frygte for, at De er en Judas, thi da kritiserer og angriber De ikke den eller det. Da kan De allerhøjest i al venlighed trække Dem tilbage fra denne eller hin, som ikke kan være i harmoni med Dem. Thi da er De selv blevet "vejen, sandheden og livet".